

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Φυσικαὶ ιδιότητες περιωνύμων ἀτόμων.

Περίεργον εἶναι τὸ ἄμετρον τῆς ποικιλίας τῆς φύσεως, οὐ μόνον καθόσον ἀφορᾷ τὴν κατάταξιν τῶν ὄντων, τῶν γενῶν, τῶν εἰδῶν, ἀλλὰ καὶ καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἀπ' ἀλλήλων διαφορὰν ὄντων τοῦ αὐτοῦ γένους καὶ εἶδους. Οὕτως οὐχ εὔρηται δύο ἀπαραλλάκτως ὅμοια φύλλα τοῦ αὐτοῦ δένδρου, πολλῶ δ' ἤττον εὔρεθῆσονται δύο ἀκριβῶς ὁμοιάζοντες ἄνθρωποι μεταξὺ τῶν τόσων ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Οὐχ ἤττον δὲ περίεργος εἶναι ἡ συμμετρία τῆς φύσεως. Ἐὰν λάβητε ἄνδρα δύσμορφον ἔχοντα ῥίνα σιμὴν, καὶ θελήσητε ὅπως ἐξωραίσητε αὐτόν, νὰ ὀξύνητε ὀλίγον τὴν ῥίνα, τότε ἔσται δυσμορφώτερος διότι δὲν θέλει ὑφίστασθαι πλέον ἢ μεταξὺ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ προσώπου προὔπάρχουσα κανονικότης. Ἀληθεύει πολλάκις τὸ λόγιον ὅτι «τὸ πρόσωπον εἶναι ὁ καθρέπτης τῆς ψυχῆς» καὶ ἐπομένως ὅτι ὠραῖον πρόσωπον προδίδει ὠραίαν ψυχὴν, ἀλλὰ πολλάκις ἐπίσης ὠραῖαι ψυχαὶ κρύπτονται ὑπὸ δυσειδή μορφῆν. Πλείστοι δὲ μάλα ἐπιφανεῖς ἄνδρες εἶχον ἀσχημίας ἢ σωματικὰ ἐλαττώματα ἅτινα οὐδόλως ἐκώλυσαν ἀλλὰ μάλιστα συνετέλεσαν εἰς τὸ ν' ἀποκτήσωσιν οὗτοι δόξαν πολλήν. Μεταξὺ δ' αὐτῶν γνωστότεροί εἰσιν ἡ Μαργαρίτα κόμησσα τοῦ Τυρόλ, ἐπνομασθεῖσα χάσμα σάκκου (gneule de sac) καὶ ἦς ἡ ἀπεγθῆς εἰκὼν εἶναι ἀνηρημένη εἰς τὰς Βερσαλίας, ὁ Λεόντιος Πιλᾶτος, σοφὸς Ἕλληνας τοῦ ΙΔ' αἰῶνος, Ἰζιδωτος Καμπέκης, συγγραφεὺς καλὸς τοῦ ΙΕ' αἰῶνος, ὁ Δελὰ Τραμούγιε, ὁ Δελίλ, ὁ Φλωριάν, ὁ Γίββων, ὁ Κορφέυ, ἀγγλος συγγραφεὺς, ὁ Μιραμπώ, ὁ Δαντῶν, ὁ Γηράσση, ἰταλὸς ἱστορικός, ὁ Βέκερ, ὁ εὐφυῆς Γάλλος Σκαρόν καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Τυρλοὶ περιώνυμοι ἦσαν πολλοὶ, ὁ Ὅμηρος (ἂν ἦναι δυνατὸν νὰ παραδεχθῆ τις ὅτι ὁ τοσοῦτον ζωηρῶς καὶ θεσπεσίως περιγράψας τὰ πάντα ἦν τυφλός), ὁ Μίλτων, ὁ Λυβεκουέ, ὁ Λαμότ Οὐδάρ, ὁ Δελίλ, ὁ Βλακλόκ, ὁ Ἄβις, ὁ Κοζλόβ, ὁ Ἀσχόκος Πεδιανός, ὁ Δίδυμος περιώνυμος δόκτωρ τῆς Ἀλεξανδρείας (ἀποθανὼν τὸ 295).

Ἄλλ' ὁ μείζονα φήμην ἐν ταῖς ἐπιστήμασι ἀποκτήσας ἦν ὁ Ἄγγλος Σάουνδερσον, ὅστις ἀπολέσας ἐντελῶς τὴν ὄρασιν κατὰ τὸ 1683 ὑπὸ τῆς εὐφλογίας, κατεγίνετο μ' ὄλον τοῦτο εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἐπιστημῶν καὶ περιφανῶς ἐδίδαξεν εἰς τὸ ἐν Κανδαβρηγία Πανεπιστήμιον τὰ μαθηματικὰ καὶ τὴν ὀπτικήν. Τὴν ἔλλειψιν τῆς ὄρασεως ἀνεπλήρωσε διὰ τῆς εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν ἀφιχθείσης εὐαισθησίας τῆς ἀφῆς καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ὅτε τῷ παρουσιάζετο συλλογὴ ῥωμαϊκῶν νομισμάτων ψηλαφῶν διέκρινε τὰ κίβδηλα τῶν ἀληθῶν, ὅπερ ἄνδρες ἀπολαύοντες τῆς ὄρασεώς των δὲν ἠδύναντο νὰ πράξωσι πάντοτε ἀλανθάστως· διὰ δὲ τῆς ἐντυπώσεως τοῦ ἀέρος ἐνβρίσταν πρᾶγμα τι ἴστατο πρὸ αὐτοῦ. Χάρις δὲ εἰς τὴν λεπτότητα τῆς ἀκοῆς τοῦ ἠδύνατο νὰ κρίνη ἀσφαλῶς περὶ τοῦ μεγέθους τῆς αἰθούσης ἐνθα τὸν εἰσήγαγον ὡς καὶ περὶ τῆς ἀποστάσεως τοῦ τοίχου.

Μεταξὺ δὲ πολλῶν ἄλλων, ὁ ἐν Τοσκάνη γεννηθεὶς λιθοξόος Ἰωάννης Γκο

νέλης, ὅστις εἶχεν, εἰκοσαετῆς τὴν ἡλικίαν, ἀπολέσει τὴν ὄρασιν, ἐξηκολούθησε μετ' ἐπιτυχίας τὴν ἐξάσκησιν τῆς τέχνης του καὶ παρὰ τὴν ἐντελῆ αὐτοῦ τύφλωσιν ἐξετέλεσε πολλὰς εἰκόνας ἐκ πηλοῦ ὀπτοῦ αἵτινες ἦσαν ἀριστουργήματα. Διαφυλάττουσιν αὐτοῦ μεταξὺ ἄλλων εἰς τὰ ἀνάκτορα Βαρβέρην ἐν Ῥώμῃ, εἰκόνα τοῦ πάπα Οὐρβανοῦ Η'. ἀριστα κατεσκευασμένην ἵνα δὲ παραστήσῃ ἀκριβῶς τὰ χαρακτηριστικά τινος ἤρκει νὰ ψαύσῃ τὸ πρόσωπόν του.

Τινὲς πάλιν ἐντελῶς τυφλοὶ ᾤδήγησαν στρατοὺς εἰς τὰς μάχας καὶ αἱματηρὰς ἐνίκησαν νίκας. Τιοῦτοι ἦσαν ὁ Ἑρρίκος Δάνδολος καὶ ὁ Ἰωάννης Ζίσκαρ ὁ πρῶτος Δόγης τῆς Βενετίας, ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἀρχηγῶν τῆς Λατινικῆς στρατιᾶς ἣτις ἐκυρίευσεν τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐν ἔτει 1204. Ὁ δὲ Ἰωάννης Ζίσκας (Ἰωάννης δὲ Ἰρωκζῶθ) νέος ὢν ἀπώλεσε παίζων μετ' ἄλλων παιδῶν τὸν ἓνα τῶν ὀφθαλμῶν. Ἀνδρωθεὶς δ' ἐγένετο ὁ ὑποκινητὴς καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου πολέμου τῶν Οὐσαιτῶν διαρκέσαντος πλέον τοῦ ἡμίσεως αἰῶνος. Τὸ 1420 ἐν τῇ πολιορκίᾳ τοῦ Ῥαμπῦ ἀπώλεσε καὶ τὸν ὑπολειπόμενον ὀφθαλμόν, ἀλλ' ἀκριβῶς μετ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἤρατο τὰς μᾶλλον ἐνδόξους νίκας του. Ἀφοῦ ἐτυφλώθη μετέφερον αὐτὸν ἐπὶ ἄρματος πλησίον τῆς κυρίας σημαίας. Ἐκεῖ τῷ ἐξήγουν τὴν τάξιν τῆς μάχης, τὴν τοποθεσίαν, τὰς κοιλάδας, τοὺς βράχους, τὰ ὄρη, τὰ ἄσπῃ, καὶ συνεπῶς πρὸς τὰς πληροφoρίας ταύτας, ἔταπτε τὸν στρατόν του καὶ ἔδιδε τὸ σημεῖον τῆς μάχης.

Ἐπίσης ἐστερημένος τῆς ὄρασεως ἦν ὁ Ἰωάννης ὁ Τυρλός, βασιλεὺς τῆς Βοημίας ὁ ἐνδόξως πεσὼν εἰς τὴν μάχην τοῦ Κρεσῦ κατὰ τὸ 1346.

Παραβλῶπες ἦσαν ὁ Τυρταῖος, ὁ Νέρων, ὁ καλὶφης Ἐσχάμ, ὁ πέρσης ἡγεμῶν Μία-Μαχμούτ, ἐκθρονισθεὶς τὸ 1722. Τοῦ δὲ Τιβερίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν λίαν μεγάλοι καὶ, πρᾶγμα περιέργον, ἔβλεπον καὶ τὴν νύκτα ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλὰ ἐπ' ὀλίγον καὶ μόνον στιγμὰς τινὰς μετὰ τὴν ἀφύπνισίν του.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Ἀνατολικοῦ Κράτους Ἀναστάσιος 1ος εἶχε τὸν ἓνα ὀφθαλμόν μέλανα, τὸν δ' ἕτερον κυανοῦν, δι' ὃ ἐπεκλήθη καὶ δίχορος.

Πολλοὶ παιεταὶ ἐν οἷς ὁ Τυρταῖος, ὁ Χαρίνης, ὁ Σακσπῆρος (καίτοι τοῦτο διαφιλονικεῖται), ὁ Βύφων καὶ ὁ Οὐάλτερ Σκῶτ ἐχώλαινον. Ὁ Ζωίχος, ὁ Ἀγησίλαος, ὁ Γενσερῖχος, ὁ Ροβέρτος Β', ὁ Ἑρρίκος Β', βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως, ὁ Ταμερλάνος, πάντες οὗτοι ἐπίσης ἦσαν χωλαί.

Ὁ Γάλλος ζωγράφος Δυχορνέ, γεννηθεὶς ἀνευ βραχιόνων ἐζωγράφει κάλλιστα μὲ τούς πόδας. Ὁ δὲ πρῶτος βραδύγλωσσος ὃν ἀναφέρει ἡ ἱστορία εἶναι ὁ Μωῦσῆς, μεταξὺ δ' ἄλλων βραδύγλωσσοι ἦσαν ὁ Δημοσθένης, ὁ Κλαύδιος, Λουδοβίκος ὁ βραδύγλωσσος, Μιχαὴλ ὁ Β' αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους, Μεχμέτ-Ελ-Νασέρ, ἄραψ βασιλεὺς ἐν Ἰσπαχά, ἀποβιώσας ἐν ἔτει 1213. Ἑρῖκος ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας ἀπαθανῶν ἐν ἔτει 1250· ὁ ναύαρχος Δ' Ἀνεχῶ, ὁ ποιητὴς Μαλέρθ, Κομαρτέν ὁ σφραγιδοφύλαξ τοῦ Λουδοβίκου II', ὁ Λουδοβίκος II', ὁ ἰατρός καὶ ποιητὴς Δαρβίν, ὁ δικηγόρος Κοκλέυ, ὁ Καμίλλος Δυμουλέν, ὁ Βοσού Δ' Ἀγκλάς, ὁ ζωγράφος Δαδὶθ καὶ ὁ κριτικὸς Δόφμαν.